

ЖЕРТВИ НА СУЕВѢРИЕ

I

Стаята, освѣтена отъ електрическа лампа съ зеленъ абажуръ и подредена съ стари мебели, излъчваше, между мжчителнитѣ охкания на болната, живото мълчание на предметитѣ, наситени съ семеенъ духъ. Това бѣха два джбови кревата прилепени единъ до другъ, вѣренъ символъ на съпружеството, нощни масички до тѣхъ, два огромни черни долапа, старо огледало, което изглеждаше винаги запрашено и оглеждаше зеленикаво, като застояла вода на горско езеро и тъмно орѣхова закачалка съ овисналитѣ домашни рокли на умирающата, съблѣчени този пжтъ завинаги. Въ този последенъ часъ на преходъ въ неподвижното царство на мъртвата материя, домашнитѣ предмети, сякашъ не напълно лишени отъ възприемчивостъ, изглеждаха каточели събудени отъ своя вѣченъ сънъ и очакваха въ напрегнато затишие, заслушани въ това, което ставаше около тѣхъ.

Така поне мжжътъ на умирающата чувствуваше тѣхното присѣствие.

Изнуренъ отъ нѣколкодневни бдения надъ нея, съ разстроени нерви, Янко Черногоровъ вцепенено гледаше предъ себе си, заслушанъ въ тихитѣ пукания и невнятни шумове, пораждани незнайно отъ що и защо.

Лѣкаритѣ бѣха го предупредили, че болната може да склопи очи всѣки часъ презъ тази пролѣтна нощъ; и докато южниятъ вѣтъръ стопяваше въ градината последнитѣ буци заледенъ снѣгъ, той,